

אמו, כדי שישתמר חומה, ומשתמשים בה לרפואה לצורך הولد, כדי שיחם הولد.

אמר רבנן שמעון בן גמליאל: בנות מלכים טומנות את השליה בספללים של שמן. בנות עשירות היו טומנות בספוגים של צמר, צמר שהוא מנופץ. בנות עניות היו טומנות במובין, בלאי בגדים.⁽⁴⁾

אמר רב נחמן אמר רבנה בר אבוח אמר רב הלאה ברבי יוסף.

ואמר רב נחמן אמר רבנה בר אבוח אמר רב: מודים חכמים לרבי יוסף שעל אף שבכל מקום אין חותכין את הטבור, אולם בטבור של שני תינוקות תאומים, הקשוריין ביניהם בטבורם, מודו שחותכין.

מאי טעמא?

ומבראינן: כיוון שהוחוברים זה לזה בטבורם, עלול להיות, רמנתהי אחדדי, שככל אחד מהם ימשוך לצד אחר, ויסתכןנו.

ואמר רב נחמן אמר רבנה בר אבוח אמר רב: כל הדברים האמורין בפרשת התובחה שהוכיה יחזקאל לישראל על רוב הטובה שהטיב ה' עם ישראל, והחותוכה עמהם מי בגוד בני.

כל אלו, ערשים להיות בשבת.

שנאמר ביחסקאל טז ד, בתייאור מצבה העגום של האומה הישראלית בהיותה

שהיא עד שיעור זמן הליכת חזי מיל הוא דקמילי לגוף. הא אם יאכל בתיר חבי, או מוקמי חבי, אחרי או קודם לשיעור זמן זה, אכילתו היא קשי לגוף.

או דילמא: אכילה קודמת לכך, או לאחר מכן, לא קשי לגוף, ולא מעלי לו.

ומסקיןן: תיקון.

מכריו רב: מאה קרי, דלועין, תקנה רק אם ימכרו לך אותם בזוזא, וביקור אל תקנה אותם, מפני שאכילתם אינה בריאה לגוף.

מאה רישי של בהמה, אל תקנס כי אם בזוזא. שאר אכילתם אינה בריאה.

מאה שפמי, עברו השפטים של בהמה, ולא כלום, אל תקנס כלל.⁽³⁾

אמר רב יוסף: כי חווין למדוד בירב הונא, ביום א דמגנרי ביה רבנן, ביום שבו התלמידים מתעצלים מלבא לבית המדרש — אמרוי, היו אומרים: האידנא, עתה יומא דשפמי הוא. היום הזה אבד, ואין בו תועלת.

ולא ידענא Mai קאמרי.

שנינו במשנה: וקושרין את הטבור.

תנו רבנן: קושרין את הטבור.

רבי יוסף אומר: אף חותכין את הטבור. ואף טומניין את השליה, שהולד נמצא בה במעי

4. המאירי מבאר על פי דברי הירושלמי שהסגולה לרפואה הייתה הטמנה בקרקע "כדי שתת ערבון לארכין", והיינו לסייען שמעפר אתה ועל עפר תשוב, ובשבת היו טומנות אותה

3. גירסת ר"ח: מאה קרני בזוזי, פירוש מהה הקוזות יעשה האומן בזוזא, וכמו כן יגלח מהה רישי בזוזא. ואילו עברו גילוח שפמי, תגלחת ההזקן, ולא כלום, לא יטול שכד כלל.